

บทที่ 1

เด็กชายมังกร

แพนเตอร์อน การวิ่งเล่นไปตามระเบียบทางเดินอันเงียบเชียบในเช้ามีตวันหนึ่ง พลางยกนิ้วชี้ขึ้นนับบางอย่างที่แวบขึ้นในสมอง แต่เมื่อนึกได้ว่าเจ้าสิ่งนั้นมีจำนวนมากกว่าสิบ เขาจึงเริ่มนับใหม่โดยแตะที่ข้อนิ้ว ระหว่างนั้นเด็กหลายคนเดินผ่านเขาไปอย่างไม่แยแส แพนเตอร์อนเองก็ไม่แยแสพวกเขาเช่นกัน เขาเริ่มเรียนรู้มากขึ้นแล้วถึงการใช้ชีวิตเพียงลำพังในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแคสเซลแห่งนี้

"สิบสาม" ในที่สุดเขาก็พิมพ์ออกมาด้วยความตื่นเต้น เด็กหลายคนก็ต้องรู้สึกเหมือนเขาแน่เมื่อตัวเองมีอายุมากขึ้นอีกหนึ่งปี "อายุสิบสามปีแล้วหรือนี้"

แต่สำหรับแพนเตอร์อนแล้ว อายุมีความสำคัญมากกว่าคำว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ ทุกปี ทุกวัน หรืออาจจะทุกเวลา เขาเฝ้าคอยให้ตัวเองโตขึ้น เพราะเมื่อเขาอายุครบสิบหก ทุกอย่างในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้านี้ก็จบลง เขาจะได้ออกไปใช้ชีวิตอิสระข้างนอกไร้เหล็กสีเงินซึ่งล้นกัญแจที่ประตูไว้ตลอด แต่แล้วเขาก็หน้ามอย นั่งลงที่เก้าอี้ยาวตัวหนึ่งระหว่างพุ่มกุหลาบสองพุ่ม เมื่อนึกได้ว่าเวลาสามปีนั้นเชื่องช้าเพียงใด แพนเตอร์อนนั่งมองพระอาทิตย์

8 The Dragon Garrett ผู้พิทักษ์มังกร ภาค 1

ขึ้นจากขอบฟ้าตรงแนวตวัดระหว่างท้องฟ้ากว้างกับเทือกเขาสูงใหญ่ที่มีปลายยอดเป็นสีขาวยื่นออกมาเหมือนหิมะ ดูราวกับแท่งไอศกรีมโรยด้วยผงน้ำตาลไอซิ่ง ไกลออกไปจากแนวรั้วเหล็กที่ดูเหมือนจะถูกปิดตาย เขาไม่ต้องออกไปข้างนอก เกือบปีแล้วนับแต่การเดินทางไปที่ศนศึกษาที่หมู่บ้านไกลเซสเตอร์ เบื้องล่างหุบเขา

ระหว่างที่เด็กชายนั่งโหยหาชีวิตอิสระอยู่นั้น เสียงแรกของวันก็ดังขึ้นจากระเบียงทางเดิน มิลลิสมีร์ ผู้อำนวยการสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแคสเซลยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับใบหน้าที่ยิ้มแย้มหาเรื่องตลอดเวลา เธอเป็นหญิงวัยกลางคน รูปร่างผอมแห้งจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ดวงตากลมโตดำนูนจะออกจากเปลือกนั้นทุกครั้งเมื่อโกรธหรือต้องการสั่งให้เด็กคนไหนก็ตาม 'เงิบ!' 'หยุดร้องซะที!' หรือ 'ออกไปให้พ้น!' ผมยาวของเธอถูกรวบตึงมัดไว้เป็นมวย ริมฝีปากสีซีดเข้มแน่น และมักโพล่มือที่ถือไม้เรียวไว้ด้านหลังแผ่นหลังยึดตรง ในความคิดของแพนเตอร์อนั้น มิลลิสมีร์มีบุคลิกที่ไม่ตรงกับสายงานนี้เป็นที่สุด

"แกทำอะไรอยู่ ฉันเรียกตั้งหลายหนแล้วนะ" เธอตวาด สีหน้าบูดบึ้งเช่นเคย

"ขอโทษครับ" แพนเตอร์อนส่งเสียงรับพลางหันมอง

"ฉันก็ลูกมาซะทีสิ ฉันมีงานให้แกทำ" เธอจ้องเขาเขม็ง ดวงตาแทบถลนออกจากเบ้าตอนที่พุดขึ้นอีกครั้งเมื่อแพนเตอร์อนเดินเข้ามาหาอย่างเชื่องช้าว่า "พวกแกควรจะใช้ฉันและสถานเลี้ยงเด็กกำพร้านี้อย่างเต็มที่ที่ทำให้เด็ก ๆ อย่างพวกแกไม่ต้องออกไปจมกับความทรมาณข้างนอก"

แพนเตอร์อนหยุดยืนด้านข้างเธอ ดวงตาที่จับจ้องขึ้นไปยังมิลลิสมีร์นั้นลั่นไหวเพราะต้องเก็บอาการโกรธไว้ *อยู่ที่นี้ก็คงไม่แย่ไปกว่ากันสักเท่าไรหรอก* "มีอะไรให้ช่วยหรือครับ"

"ก็เหมือนกับทุกวันนั่นแหละ ไม่เห็นต้องถามให้มากความเลย" มิลลิสมีร์สะบัดปลายไม้เรียวไปยังถุงขยะสีดำที่วางกองกันอยู่ปลายบันได "ฉันสอนตลอดเลยไม่ใช่หรือเรื่องความรับผิดชอบและการรู้หน้าที่ แต่ก็นั่นแหละ สำหรับ

เด็ก ๆ ที่ไม่มีพ่อแม่ก็คงยากหน่อยที่จะรู้ซึ่งถึงคำว่าคำสั่งสอน...แกมองอะไร"

แพนเตอร์อนรีบหลบตาเมื่อถูกจับอารมณ์จนเฉียวนั้นได้ เขาเดินเบี่ยงไปที่กองถุงขยะโดยมีมิสซิสสัรว์มองตามอย่างไม่วางตา เขาก็้มลงมองดูถุงดำเหล่านั้นพร้อมกับบ่นจมูกเพราะกลิ่นเน่าของเปลือกผลไม้ มันมีทั้งหมดสามถุง แพนเตอร์อนจัดการหิวมันทั้งหมดขึ้นจากพื้น น้ำสีขุ่นไหลย่อยออกมาจากรูรั่ว

"อย่าทำอะไรหล่นแม้แต่ชิ้นเดียวบนทางเดินนั้นนะ" มิสซิสสัรว์ตะโกน "ไม่งั้นแกจะต้องใช้ปากคาบแล้วเอาไปทิ้ง"

แพนเตอร์อนเดินไปตามทางที่ปูด้วยหินกรวดสีเงินงดงามเมื่อมันต้องประกายแสงแดด เขาเดินตรงไปอย่างแน่วแน่ ไม่สนใจคำพูดเหล่านั้นแม้แต่น้อย วางมันลงด้านข้างรั้วเหล็กและสะบัดมือ มิสซิสสัรว์เดินจากไปทันทีที่เขาจัดการกับถุงขยะเสร็จ สายตาของเธอที่ปรายมายังเขาเป็นครั้งสุดท้ายนั้นเต็มไปด้วยความเกลียดชังผสมความหวาดกลัว

แพนเตอร์อนไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับตัวเองแม้แต่หน่อย เท่าที่รู้จากมิสซิสสัรว์ เขาเป็นเด็กกำพร้าที่ถูกนำมาทิ้งไว้ตั้งแต่อายุยังไม่ถึงหนึ่งขวบ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าดวงตากลมโตสีน้ำตาลสดใสได้รับมาจากพ่อหรือแม่ หรือแม้แต่ผมสีดำเงาต่างจากคนอื่น กระทั่งแผลเป็นที่อกขวานั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร

แผลเป็นที่อกขวาของแพนเตอร์อนเป็นร่องรอยประหลาดที่สลับกับตัวเขา มันไม่ใช่แผลเป็นที่เกิดขึ้นจากอุบัติเหตุหรือการถูกทำร้าย แต่เป็นเหมือนรอยพิมพ์ประทับอันเกิดจากการใช้ตราเหล็กร้อนจี้ มันมีลักษณะกลมโตและลวดลายด้านในกรอบรูปวงกลมนั้นคือหัวของสัตว์ชนิดหนึ่งที่แพนเตอร์อนพบว่ามันช่างตรงกับสัตว์ประหลาดที่อยู่ในนิทานที่แม่บ้านเล่าให้พวกเขาฟังทุกเย็นวันศุกร์ พร้อมกับมีกรงเล็บห้าเล็บเรียงรายอยู่ใต้กรอบวงกลมตัวอักษรไม่ยาวมากสลักไว้เป็นร่องลึกด้วยภาษาที่แพนเตอร์อนไม่เคยเห็นทุกคนเชื่อว่าเขาคือของขวัญจากความหายนะ เด็กผู้ต้องคำสาปของแม่มด แต่แพนเตอร์อนคิดว่าเรื่องเหล่านั้นล้วนไร้สาระล้นดี มันไม่มีจริงหรอก ทั้งแม่มดและมังกร

10 The Dragon Garrett ผู้พิทักษ์มังกร ภาค 1

เขาถูบลายนิ้วกับแผลเป็นนั้นซ้ำๆ มันให้ความรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด ความรู้สึกนี้เองที่ทำให้เขาเพิ่มพูนความเกลียดชังมัน เพราะมันทำให้เขาคิดว่า อาจเป็นไปได้ที่แผลเป็นนี้จะเกิดจากบางอย่างที่อยู่เหนือความคาดคิดของเขา แต่อยู่ในความคาดคิดของคนรอบข้าง

ทันใดนั้นเสียงพลั๊กก็ดังขึ้นที่มุมตึก แพนเตอร์นอนผละมือออกจากแผลเป็น ก่อนจะย่องเบาๆ ไปตามตัวอาคารที่เป็นสีชมพูเข้ม เสียงครวญคราง ดังต่อจากเสียงของบางอย่างที่ท่าจะมีน้ำหนักมากตกกระทบพื้น เขาใช้มือ เกาะขอบตึกแล้วชะโงกศีรษะข้ามไปมอง พบเด็กกลุ่มหนึ่งกำลังทะเลาะกัน อยู่ เขาไม่แปลกใจเลยที่เห็นเซ็นเบรียล เด็กผิวซีดยืนจ้องอยู่ห่างออกไปด้วย ท่าทางเรียบเฉย หากดวงตาเปล่งประกายสนุกสนาน การได้มองลูกน้องสอง สามคนเล่นเกมทรมาณคนอื่นช่วยสร้างความบันเทิงให้กับเขาได้ไม่น้อย เด็กทุกคนในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าต้องโดนพวกเขาซ้อมตีทุกครั้ง ทุกคน...ยกเว้น แพนเตอร์อน พวกนั้นไม่กล้าแตะต้องตัวเขา

เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อสี่ปีก่อน หลังทานอาหารเย็นเสร็จ แพนเตอร์อนนั่งอยู่ตามลำพังโดยได้หอบขนมที่ทานไม่หมดออกมาทานต่อที่ เชนันได เช่นเบรียลกับเพื่อนผู้หิวโหยตลอดเวลาของเขาเดินมาพบเข้า พวกเขาจับแพนเตอร์อนมัดไว้กับเสาชิงช้า จากนั้นจึงแย่งขนมไปกินพร้อม ทำท่ายิ้มโมโห แต่ทันทีที่ทั้งหมดกลืนพวยลับปะรดลงคอ ควันร้อนก็โชยกรุ่น ออกจากปากของพวกเขา เช่นเบรียลร้องโหยหวนราวถูกเหล็กร้อนแทงคอ แพนเตอร์อนมองอย่างตกใจ ก่อนเปลี่ยนเป็นยิ้มเยาะอย่างโหดร้าย นาฬิกาหนึ่ง ที่เขาคิดว่าวิญญาณของเด็กชายหลุดออกจากร่างกาย แล้วแทนที่ด้วยแม่มด ชั่วร้าย เชือกที่มัดข้อมือเขาติดกับเสาชิงช้าคล้ายตัวอย่างเชื่องช้า หล่นลงกอง บนพื้น มันบิดตัวไม่ต่างจากงูก่อนเกิดเพลิงไหม้ทำลายตัวเอง เช่นเบรียล โพล และเดล วิ่งหนีไปหามิสซิสแมร์ พุดพรำไม่ได้ศัพท์เกี่ยวกับผีร้าย เธอ จ้องมองแพนเตอร์อนอย่างพิลึกพิลเคาระห์ ก่อนสรุปว่าเขาขโมยขนมที่เพิ่ง อบเสร็จจากเตาและแกล้งเพื่อนผู้อ่อนแอกว่า เหตุผลทั้งสองทำให้เขาถูกส่ง ไปขังในห้องเย็นเป็นเวลาสองวัน

แพนเตอร์อนรู้สึกได้ถึงน้ำค้างจากหยู้าที่สัมผัสสั่นเทา กล้องของขวัญที่ห่ออย่างหยาบๆ กลิ้งหลุดจากมือของเด็กชายผู้โชคร้ายคนนั้นมาหยุดแทบเท้าของเซ็นเบรียล เขาก็มึนเข้านมาก่อนพูดว่า "การเรีทจะสนใจของแบบนี้จากแกหรือ ไอ้ออทานเอนทัส"

เอนทัสผงกศีรษะขึ้น รอยซำปรากฏเหนือเบ้าตาซ้าย น้ำตาแห่งความพ่ายแพ้เริ่มไหลออกมาอย่างเจ็บปวด เขานิ่งเงียบไม่ยอมพูด ก้มหน้าหนี แต่โพลเด็กชายร่างยักษ์ดึงผมเขาไว้ เซ็นเบรียลพูดต่ออย่างคนอารมณ์ร้าย "มันไม่สนใจด้วยซ้ำว่าแกมีตัวตนอยู่ มันทำยังไงละตอนแกเข้าไปทัก...เดินหนิง"

โพลและเคลที่ยืนกอดอกอยู่หัวเราะว่า เซ็นเบรียลพูดขึ้นอีกพลางเดาะกล้องของขวัญในมือ "ฉันขอไอ้นี้ละกันนะ เพราะยังงี้แกก็คงรู้ดีอยู่แล้วว่าการเรีทนะไม่ยอมรับมันหรอก" แล้วทั้งสามก็เดินจากไปพร้อมรอยยิ้มเยาะโดยไม่ลืมที่จะกระแทกเท้ากับข้อมือของเอนทัส ทำให้เด็กชายร้องครางเสียงสั่น

แพนเตอร์อนเบี่ยงตัวหลบจากสายตาของทั้งสาม พวกเขาอินตึ่มากที่จะทำร้ายใครก็ตามที่ใกล้ชิดกับแพนเตอร์อน ทำให้คนคนนั้นเจ็บปวดมากที่สุดเนื่องจากไม่สามารถเข้าถึงตัวเขาได้นั่นเอง เมื่อเสียงย่าเท้าอาดๆ ของพวกนั้นเงียบลงตรงสู่ระยะเบี่ยงทางเดิน แพนเตอร์อนก็ลอบมองเอนทัสอีกครั้ง เขาใช้ศอกพยุงตัวและลากสังขารของตัวเองไปที่เก้าอี้ยาว แพนเตอร์อนยังคงมองอยู่ที่เดิมไม่ไปไหน เขาต้องห้ามใจตัวเองไม่ให้เข้าไปช่วย เพราะยิ่งเขาสนิทสนมกับใครมากเท่าไร เด็กคนนั้นก็ยิ่งถูกทำร้ายมากขึ้นเท่านั้น

เมื่อแพนเตอร์อนตัดสินใจเดินจากไป เสียงร้องครางของเอนทัสก็ดังขึ้นทำให้เขาสะดุดอย่างกะทันหันจนเกือบล้ม เขาเอี้ยวตัวกลับไปมองอีกครั้ง และพบว่าเอนทัสหลบจากเก้าอี้ แพนเตอร์อนสิ้นศึรชะก่อนวิ่งเข้าไปประคองที่มันบ้าซัดๆ

เอนทัสก็เหมือนกับแพนเตอร์อน ทั้งคู่มีเนื้อตัวสะอาดและดวงหน้าสดใสห่างไกลจากคำว่าขอทานหรือเด็กข้างถนนมาก หากแต่ตอนนี้ใบหน้าขาวราวหิมะของเอนทัสเต็มไปด้วยรอยซำ เขาพยายามจิกยิ้มเมื่อเห็นแพนเตอร์อน "ฉันขอโทษจริงๆ แพน พวกมันเอาของขวัญของนายไป" เสียงนั้นสั่นกระตุก

12 The Dragon Garrett ผู้พิทักษ์มังกร ภาค 1

"ช่างมันเหอะ ของแบบนี้แหละ ฉันไม่ต้องการหรอก" แพนเตอร์ตอบ แล้วยิ้มกลบเกลื่อนเมื่อเห็นสีหน้าของเอนทัส พวกนั้นพูดถูก เขาคิด และบางทีเอนทัสก็อาจคิดแบบนี้ด้วยเช่นกัน "แต่ยังงี้ก็ต้องขอใบญาตินะ" เขารีบพูดเสริมเพราะเห็นว่าเอนทัสกำลังทำหน้าที่ผิดหวัง

"เรื่องเล็กนั่น" เอนทัสตอบ ว่าเรื่องซักรุ่นกว่าเดิม แต่น้ำตาเริ่มคลอเบ้าจนทำให้แพนเตอร์อดสงสารไม่ได้

ทั้งคู่ไม่พูดอะไรนานหลายนาที ความอึดอัดแผ่ปกคลุม ในที่สุดแพนเตอร์จึงเอ่ยทำลายความเงียบขึ้นมา "นายไปเอาของแบบนี้มาจากไหนล่ะ พวกเราไม่ได้รับอนุญาตให้มีของมีค่าไม่ใช่หรอ"

"มันไม่ใช่ของมีค่าอะไรหรอก" เอนทัสตอบ หน้าม่อลง "มันเป็นของส่วนตัวของนั่นเอง มิสซิสแมร์บอกว่าอาจจะเป็นของที่แม่ฉันทิ้งไว้ให้ตอนที่พวกเขาเอาฉัน...เอาฉันมาฝากไว้ที่นี่" เขาเสริมหลังจากเลือกสรรถ้อยคำที่เหมาะสมกว่าคำว่าเอามาทิ้ง

"ถ้าอย่างนั้นมันก็ต้องสำคัญกับนายมากนะสิ" แพนเตอร์พูดด้วยความตกใจ "นายจะเอามาให้ฉันทำไม"

เอนทัสยิ้มเจื่อนๆ "มันเหมาะที่สุดแล้วที่จะเอาให้นายเป็นของขวัญวันเกิด แต่เซ็นเบรียลแอบเห็นว่าฉันเตรียมของบางอย่างตอนกลางคืน ก็เลยเฝ้ามองฉันตลอด และตามมาแย่งไปอย่างที่เห็นนี่แหละ"

"ฉันนึกอยู่แล้วว่าหมอนั้นนะไม่ยอมตื่นเข้าหรอก ถ้าไม่มีเรื่องยั่ววนเขามากพอ"

"เสียตายซะมิด" เอนทัสเริ่มบ่น เขาเขี่ยเท้าเล่นกับยอดหญ้าอย่างโหยหา

"เราไปเอาคืนไหมล่ะ" แพนเตอร์เสนออย่างรวดเร็ว เอนทัสผงกศีรษะขึ้นมองด้วยความคาดไม่ถึง "ไปเอาของของแม่นายคืนมาไปล่ะ ของนั้นไม่สมควรให้พวกนั้นได้ไปหรอกนะ"

"แต่..."

"นี่เป็นทางที่ดีที่สุดแล้ว"

"ถ้าพวกเขาหลงมือล่ะ"

"เราก็หลงมือตอบ" แพนเตอร์นอนว่าอย่างเด็กเหลือขอพลางยกไหล่ "ไม่เห็นจะยากเลย"

"ก็ใช่" เอนทัสพูดซ้ำๆ พยายามเลือกสรรถ้อยคำอีกครั้งและหลบตา แพนเตอร์นอน "สำหรับนายเท่านั้นแหละ ใครๆ ก็รู้ว่าเซ็นเบรียลนะไม่กล้าแตะต้องตัวนายเลย เพราะ..."

"อ้อ! นายเชื่ออย่างนั้นหรือ" แพนเตอร์นอนถามอย่างมีอารมณ์ทันที เอนทัสทำตัวให้สับสนเล็กน้อย "นายเชื่อเรื่องที่เราพูดเกี่ยวกับฉันจริงๆ หรือว่าฉันนะเป็น..."

"ไม่ต้องพูดแล้ว" เอนทัสเอ่ยเสียงดังก่อนแพนเตอร์นอนจะบประโยคด้วยถ้อยคำร้ายกาจ "ฉันรู้ว่านายไม่ใช่"

"ขอบใจ" แพนเตอร์นอนเบาเสียงลงหลังจากนั่งเงียบไปนาน "แล้วตกลงนายจะไปกับฉันไหม"

เอนทัสลังเล แต่ก็ยอมพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจนัก

หอนอนของเด็กกำพร้าถูกแบ่งเป็นสองห้อง แยกชายกับหญิง แต่ละห้องกว้างพอๆ กับโรงอาหาร เตียงหลังเล็กสีขาววางเรียงแถวอย่างเป็นระเบียบ หลังจากทานอาหารเย็นเสร็จ แพนเตอร์นอนและเอนทัสก็รีบเข้าหอนอนเร็วกว่าปกติเพื่อค้นหากล่องของขวัญ แพนเตอร์นอนไม่แน่ใจว่าของนั้นจะถูกแกะห่อออกหรือยัง ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ยิ่งหายากขึ้น เพราะตามทีเอนทัสบอก ของนั้นเป็นสร้อยเงินและจี้ขนาดเล็ก ซึ่งหากไม่ถูกเก็บไว้บนเตียงของเซ็นเบรียลก็คงถูกสวมอยู่ที่คอของเขา

"เขาคงจะสวมมันไว้ล่ะ" แพนเตอร์นอนเอ่ยสรุปเมื่อทั้งคู่รื้อค้นทั้งบนเตียง ใต้เตียง และหัวเตียงของเซ็นเบรียลแล้วแต่ก็ไม่พบร่องรอยของสร้อยเงินเลย นอกจากเศษกระดาษห่อสีฟ้าขุ่นที่แพนเตอร์นอนคิดว่าเอนทัสคงจะเก็บมาจากกองเศษกระดาษใต้โต๊ะทำงานของมิลลิสซิลมัวร์ เขารู้สึกตื่นตันขึ้นทันทีเมื่อคิดว่าเอนทัสกล้าหาญมากเพียงใดที่ยอมเสี่ยงเข้าไปวนวายกับโต๊ะนั้น

14 The Dragon Garrett ผู้พิทักษ์มังกร ภาค 1

"ถ้าของนั้นมีค่ามากมายขนาดนั้น แม้แต่ฉันเองก็ไม่สมควรได้รับมันหรอกนะ"

"พอเถอะ" เอนทัสยกมือขึ้น "เราพูดเรื่องนี้ตั้งร้อยหนได้แล้วนะ วันนี้ทั้งวันนะ"

"ตกลง" เด็กชายยกไหล่

แพนเดอรอนยอมปิดปากเงิบและเดินไปตามระเบียบทางเดินโดยมี เอนทัสตามมาติดๆ ทางเดินสว่างด้วยแสงสีเงินจากพระจันทร์ ทำให้เงาขลุบวบของต้นไม้ต้นดูแปลกพิกล กิ่งก้านที่ไหวเอนคล้ายจะโฉบจับเขาทั้งสองไว้ เด็กส่วนใหญ่เริ่มเข้านอนแล้ว เพราะอีกไม่นานมิสซิสแมร์วอร์จะเดินถือไม้เรียวมาตรวจตามระเบียบ และเอนทัสก็เริ่มรู้สึกผิด เพราะเขาไม่เคยลุกจากเตียงตอนดึกหรือคิดที่จะแหกกฎเลย

"เข้านอนเถอะนะ" เอนทัสร้องขอจากด้านหลัง

"ไม่" แพนเดอรอนบอกเสียงหนักแน่น "จนกว่าเราจะได้สร้อยนั้นคืนอีกอย่างเซ็นเบรียลก็ยังไม่เข้านอนด้วย"

"แต่เซ็นเบรียลจะเป็นคนโปรดของมิสซิสแมร์วอร์นะ ใครๆ ก็รู้ คิดดูสิ ถ้าเขาพบเซ็นเบรียลกับเราพร้อมกัน ใครจะถูกลงโทษหนักกว่า"

"นั่นมันไม่ยุติธรรม" แพนเดอรอนเดินเร็วขึ้นอีกทำให้เอนทัสต้องวิ่งตาม

"ก็ใช่" เอนทัสยอมรับอย่างหวาดๆ "แต่ตอนนี้มันไม่ใช่เวลาที่จะมาทำตัวเป็นผู้พิพากษาหรอกนะ เราต้องถูกมิสซิสแมร์วอร์ลืมนัดแน่ถ้าเธอพบเราเข้า"

"ถ้านายยังอยากได้สร้อยคืนอยู่ละก็..." แพนเดอรอนเอ่ยขึ้นอย่างหมดความอดทนเมื่อทั้งคู่มาถึงระเบียงฝั่งที่มีต้นไม้ปลูกจนหนาทึบ ตรงกันข้ามกับระเบียงฝั่งตรงข้ามที่โล่งเตียนและมองเห็นได้ง่ายกว่า "หุบปากซะ"

"อันที่จริงนายต่างหากละที่อยากมา" เอนทัสพูดแล้วหยุดเดิน แพนเดอรอนหันมองเขาด้วยความประหลาดใจ เอนทัสยื่นหนึ่งและเป็นไปชั่วขณะ

"ถ้างั้นนายก็กลับไปซะ" เขาตะโกนใส่หน้าเอนทัสที่ไม่ได้รู้สึกโกรธคนตรงหน้าแม้แต่น้อย ขณะที่แพนเดอรอนหันหลังด้วยใบหน้าที่มึนงงนั้น มิสซิสแมร์วอร์ก็ปรากฏกายตรงระเบียงทางเดินฝั่งตรงข้าม เธอมองไม่เห็นทั้งคู่เพราะ

ระเบียงฝั่งที่พวกเขายืนอยู่รกกีบด้วยต้นไม้ ช้างกายเธอมีเซ็นเบรียลที่ถูกไล่
 ด้อนให้เข้านอน แต่เขาไม่ได้ถูกเขียนตีเหมือนที่เด็กคนอื่นโดน ทั้งสองเดิน
 ไปด้วยกันอย่างเป็นมิตร เอนทัสแทบกลั้นหายใจเมื่อมองภาพนั้นข้ามป่าของ
 แพนเตอร์อนไป ความตกใจทำให้เขาถึงกับล้มลงเพราะอาการปวดศีรษะ
 เนื่องจากโดนรุมทำร้ายเมื่อเช้า จู่ๆ ความปวดก็แล่นเข้ามา

แพนเตอร์อนวิ่งเข้าไปหาและก้มลงด้วยความตกใจ เสียงลึมนั้นดังก้อง
 ทั่วระเบียงทางเดินอันเงียบเชียบนี้ มิสซิสแมร์หยุดเดินพลางหันมองมายัง
 ต้นเสียงจากกระเบียงอีกฝั่ง ดวงตาปูดโปนออกจากเบ้าราวจะมองให้ทะลุหมู่
 ต้นไม้ เซ็นเบรียลยิ้มอย่างสุนัขเชื่อง เมื่อมองจนไม่พบความเคลื่อนไหวใด
 แล้วเธอก็จูงมือเซ็นเบรียลจากไป

"นายเป็นอะไรไหม" แพนเตอร์อนถามทันที เขาจับป่าข้างหนึ่งของ
 เอนทัสไว้

"กลับนอนนอนเถอะแพน" เอนทัสร้องขออีกครั้งขณะที่แพนเตอร์อนช่วย
 พยุงเขาให้นั่ง

"ฉันบอกนายแล้วไงว่า..."

"เซ็นเบรียลน่าจะกลับไปหอนอนแล้ว มิสซิสแมร์กับเขาเพิ่งเดินผ่านไป"

"เธอ" แพนเตอร์อนมีสีหน้าแปลกใจก่อนพยักหน้ารับ แล้วดึงแขน
 ข้างหนึ่งของเอนทัสพาดบ่า เริ่มคิดถึงเรื่องสร้อยน้อยลง เพราะร่างกายของ
 เอนทัสสำคัญกว่า "จ้ะเรากลับนอนกัน"

แพนเตอร์อนเดินได้ช้ากว่าเดิมเพราะมีเอนทัสเกาะบ่าอยู่ ระหว่างทาง
 นั้นเขาคุ่นคิดอย่างหนักว่าจะเข้าไปเอาสร้อยจากคอของเซ็นเบรียลได้อย่างไร
 โดยไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามรู้ตัว คำถามนี้ช่างยากสำหรับเขาเหลือเกิน เพราะแทบ
 จะเป็นไปได้เลยที่เซ็นเบรียลจะไม่รู้ตัวไม่ว่าใครจะทำอะไร นี่เองที่ทำให้
 เซ็นเบรียลเข้าไปยุ่งได้กับเรื่องทุกเรื่อง

ทั้งคู่เข้าไปอีกเมื่อมาถึงเชิงบันได เอนทัสต้องค่อยๆ เดินเพื่อให้
 ร่างกายชยับเขยื้อนน้อยที่สุด แผลซ้ำตามเนื้อตัวของเขาเป็นสีเขียวคล้ำ
 น่ากลัว เขาสมควรได้รับมากกว่าคำขอโทษด้วยซ้ำที่ต้องเป็นแบบนี้ ถ้าคนที่

ทำไมไซเต้คนโปรดของมิสซิสวาร์

ในที่สุดเด็กทั้งสองก็เข้าไปในหอนอนได้ แพนเดอรอนวางเอนทัสไว้ที่เตียงของเขาอย่างทุลักทุเลเพราะทั้งห้องปิดไฟจนมืดสนิทแล้ว และก็เงิบราวกับอยู่ในป่าช้า ความเคลื่อนไหวเดียวภายในห้องคือพัดลมสามลิบตัวที่หมุนอยู่บนเพดาน อากาศเย็นถูกส่งผ่านมาอย่างรวดเร็ว ปะทะผิวหนังและกรีดลึกลงไปถึงชั้นเนื้อ เอนทัสดึงผ้าห่มขึ้นถึงคาง ไม่นานก็ผล็อยหลับไปอย่างไม่คิดมาก แพนเดอรอนมองเขาอย่างเหลือเชื่อก่อนหมุนตัวกลับไปขึ้นเตียงของตน นั่งอยู่ตรงนั้นนานกว่าครึ่งชั่วโมง เมื่อตัดสินใจได้แล้วว่าถึงจะต้องลงไม้ลงมือกัน เขาก็ต้องนำสร้อยนั้นกลับคืนมาให้ได้ แพนเดอรอนก็ย่องลงจากเตียงอีกครั้ง เดินตรงไปยังเตียงของเซ็นเบรียล

หนทางที่มีมิติดูจะไม่เป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับแพนเดอรอน เขาเดินอย่างคล่องแคล่วทั้งที่มองไม่เห็น ราวกับกำลังเดินไปตามทางที่มีอยู่เพียงเส้นเดียว และเขาก็เดินไปอย่างมั่นใจเสียด้วย เตียงของเซ็นเบรียลอยู่ตรงหน้าเจ้าของเตียงบิดตัวอยู่ใต้ผ้าห่ม แม้ในยามหลับนิ้วของเขายังกำแน่นราวกับเตรียมพร้อม ใบหน้าเยอหยิ่งผ่องนลมหายใจแรงๆ จนแพนเดอรอนต้องถอยเท้าออกมาอย่างนึกถึงภัย ระหว่างนั้นเซ็นเบรียลก็บิดตัวอีกครั้งทำให้สร้อยเงินเลื่อนหลุดจากชุดนอน

แพนเดอรอนตัดสินใจแล้ว ไม่ว่าจะยังไงเขาก็ต้องได้สร้อยเส้นนั้นคืน

เขาเอื้อมมือออกไปในความมืด เหมือนมือมัจจุราชที่ฉกฉวยวิญญาณออกจากร่างของเหยื่อ เขาแตะจี้เงินที่เป็นลึอกเกิด แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อเซ็นเบรียลกรีดร้องทันที ไม่ได้ละเมอตื่นจากฝัน แต่เป็นเพราะความเจ็บปวดของจริง หลอดไฟทั้งหมดถูกเปิดพร้อมกัน เด็กหลายคนต้องหรีดตาเพื่อปรับสายตา แพนเดอรอนรีบก้มหลบลงใต้เตียงตามสัญชาตญาณเมื่อมีแม่บ้านห้าคนเดินเข้ามายังเตียงของเซ็นเบรียลที่รีบถอดสร้อยนั้นทิ้ง มันตกลงตรงหน้าของแพนเดอรอนพอดี เด็กๆ ต่างลุกจากเตียงและวิ่งวนโกลาหล แพนเดอรอนฉวยโอกาสนี้ฉลนหนึกลับไปยังเตียงพร้อมกับสร้อยเงินที่กำไว้ในมือ